

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

KLÍČ

KLÍČ

Rabén & Sjögren, Stockholm
© Sara B. Elfgren and Mats Strandberg 2013
By Agreement with Grand Agency, Sweden
and Andrew Nurnberg Associates International Limited
Design: Pär Åhlander
Cover illustration: Kim W. Anderson
All rights reserved
Original title: Nyckeln

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Jana Chmura Svatošová, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lenka Matějková
První vydání

Tato publikace byla přeložena s finanční podporou Swedish Arts Council.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-875-1

KLÍČ

SARA B. ELFGRENOVÁ
MATS STRANDBERG

FORTUNA

ČARODĚJNICE, ŽIVÉ A MRTVÉ:

KRUH – VYVOLENÉ V ENGELSFORSU

ANNA-KARIN NIEMINENOVÁ – přírodní čarodějnice.

Element: země. Schopnost ovládat ostatní lidi. Má za familiaris lišku.

LINNÉA WALLINOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: voda.

Schopnost komunikovat myšlenkami. Dokáže ovlivnit i vodu.

MINOO FALK KARIMI – přírodní čarodějnice. Element:

žádný. Požehnaná ochránci. Dokáže odvádět jejich magii. Má schopnost vidět vzpomínky ostatních a manipulovat jimi. Umí ostatním odebrat životní sílu a duše. Minoo dokáže zlomit požehnání démonů a je jediná, která je schopna vidět magii démonů a požehnaných, když ji užijí. Ukazuje se jí v podobě černého kouře.

VANESSA DAHLOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: vzduch.

Schopnost učinit se neviditelnou. V její přítomnosti se chová podivně vítr.

ELIAS MALMGREN – přírodní čarodějnice. Element: dřevo.

Schopnost měnit vzhled. Zavražděn Maxem, ještě než se dozvěděl, že je jedním z Vyvolených.

REBEKA MOHLINOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: oheň.

Schopnost přenášet předměty silou myšlenky a ovládat oheň. Zavražděna Maxem.

IDA HOLMSTRÖMOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: kov.

Spiritistické schopnosti, schopnost působit jako médium a ovládat elektřinu. Zavražděna Olivíí.

OSTATNÍ

△ ADRIANA LOPEZOVÁ (ROZENÁ EHRENSKIÖLDOVÁ)

– vyškolená čarodějnice. Element: oheň. Členka Rady. Má velmi slabé magické schopnosti. V určité míře dokáže ovládat oheň. Pokusila se Radu opustit a byla potrestána magickými pouty, která jí brání znovu uprchnout a znemožňují jí přičít se přímým rozkazům. Alexanderova mladší sestra. Převzala příjmení své matky. Měla za familiaris havrana.

△ ALEXANDER EHRENSKIÖLD – vyškolená čarodějnice.

Element: oheň. Vysoko postavený v Radě. Dokáže obracet elementy čarodějnic proti nim samotným. Vedl předběžná šetření proti Anně-Karin a byl žalobcem v soudním procesu Rady proti ní. Adrianin starší bratr, adoptoval Viktora a jeho sestru.

HEDVIG ELINGIA – přírodní čarodějnice. Element: neznámý.

Členka Rady v sedmnáctém století. Matka Matildy, manželka Nicolause. Vrhla se do plamenů při Matildině popravě upálením na hranici.

▽ △ △ ▽ △ MATILDA ELINGIA – přírodní čarodějnice. Element: všechny. První Vy-

volená v Engelsforsu. Žila mezi lety 1660 a 1675. Dcera Nicolause a Hedvig. Když se svých magických schopností vzdala, Rada ji předala civilním úřadům, které ji odsoudily za čarodějnictví. Byla zaživa upálena na hranici. Od té doby její duše uvízla mezi světy.

▽ MAX ROSENQVIST – přírodní čarodějnice. Element: země.

Schopnost ovládat těla ostatních. Byl požehnaným démonem. Leží v kómatu od chvíle, co Mino jeho požehnání zlomila. Zavraždil Eliase a Rebeku.

MONA MÅNSTRÅLE – neznámá. Element: neznámý. Má spiritistické schopnosti. Vede obchod Křišťálová jeskyně. Svou magií je schopna přimět zákazníky, aby jejímu věštění uvěřili. Má i magický talent říkat přesně to, co zákazníci chtějí slyšet.

NICOLAUS ELINGIUS – přírodní čarodějnice. Element: dřevo. Bývalý člen Rady. Žije od sedmnáctého století. Byl v Engelsforsu farářem. Manžel Hedvig. Otec Matildy. Když zemřely, uzavřel smlouvu s ochránci. Zavraždil nejvyšší vedení švédské Rady při rituálu, díky němuž mohl žít dál, aby pomohl další Vyvolené. Říká si průvodce Vyvolených. Opustil Engelsfors a nikdo neví, kde je. Má schopnost ovlivňovat rostlinstvo. Za familiaris měl kočku.

OLIVIA HENRIKSSONOVÁ – přírodní čarodějnice. Element: kov. Schopnost ovládat elektřinu a nabíjet amulety magií a řídit jimi ostatní. Byla požehnanou démony. Zavraždila Idu, Eliasovy rodiče a mnohé další. Co ji porazily Vyvolené, Rada ji odvezla neznámo kam.

SIMON TAKAHASHI – přírodní čarodějnice. Element: vzduch. Adrianin partner a Alexanderův přítel. Popraven před téměř dvaceti lety poté, co se pokusil s Adrianou Radu opustit.

VIKTOR EHRENSKIÖLD (ROZENÝ ANDERSSON) – přírodní čarodějnice. Element: voda. Pracuje pro Radu, ale nesložil přísahu. Dokáže určit, zda někdo lže, a ovlivnit vodu. Má schopnost komunikovat myšlenkami s ostatními vodními čarodějnicemi. Adoptovaný Alexanderem. Má sestru dvojče, která svou magií onemocněla.

1

Oslnivé bělostné světlo se pomalu vytratilo.

Ida zamrká. Rozhlédne se.

Už nestojí v kostele. Už nestojí nikde. Obklopuje ji šed'. Jako mlha, ale přesto to mlha není. Spíš dává dojem *nicoty*.

Matilda v bílé říze stojí stále ještě vedle ní, drží ji za ruku. Rusé vlasy, ledově modré oči a pihy ostře kontrastují se vši tou šedí kolem nich.

Ida se pokusí ruku vytrhnout, ale Matilda ji nepustí.

„Kde to jsme?“ zeptá se Ida.

„V hraniční zemi.“

„Co to...“

Matilda na ni udělá *pšt*.

„Tiše,“ zašeptá a vystrašenýma očima zapátrá v šedi. „Jinak nás najdou.“

Pojednou je Ida ráda, že ji Matilda drží za ruku.

Ruku.

Ještě před chvílí, když byla Ida v kostele, natáhla ruku k Minoo a Minoo prošla přímo skrze ni. Ale Matilda ji zjevně může uchopit.

Možná tedy přece jen nejsem úplně mrtvá, pomyslí si Ida. Ne úplně.

Pohlédne dolů a vidí, že má na sobě svoje běžné šaty. Tmavou bundu. Světle modrý svetr s výstřihem do věčka a džíny. Dotkne se stříbrného srdíčka, které jí visí na řetízku na krku.

Matildin stisk zesílí.

„Au,“ sykne Ida.

Matilda se dá do běhu, táhne Idu za sebou, ta klopýtá, než najdou společný rytmus.

Zemi pokrývají závoje mlhy. Podklad pod nohama je měkký a houbovitý a Ida neslyší své kroky. Ale je tu alespoň nějaká země. Cítí ji. A když běží, dýchá rychleji, pulz tepe silněji. Srdíčko se jí odráží od hrudi.

Nemůžu být úplně mrtvá, pomyslí si. Ne úplně.

Běží dál. V šedi není na co upnout zrak, veškerá perspektiva mizí, má pocit, jako by se nikam nedostaly.

Ida se ohlédne. Jen šed'.

Ne.

Zaslechne slabý šepot.

Něco tam je.

Ida to nevidí, ale přesto si je jistá, že to tam je. Zrychlí. Teď ona táhne Matildu. Dál, dál, skrze nicotu.

Znovu se ozve zašeptání, tentokrát těsně za ní.

Ida potlačí výkřik. Má pocit, jako by ji pronásledovaly všechny její strachy ze tmy najednou.

O něco dál před sebou cosi zahlédne, vidí, že nějaké dál *existuje*. Je to nuance v šedi, jako by tam zeslábla. A zdá se jí, že za závojem cosi tuší, jako sluneční kotouč za mrakem v oblačném dni. Slabý zlatý tón, rozředěné světlo, které se rozplývá do šedi.

Jsou už téměř u světla, když se Matilda naráz zastaví. Zabodne oči do Idiných. Jsou kopiemi Nicolausových očí.

„Musím odvést jejich pozornost, ale zase tě najdu,“ řekne Matilda. „Čas a prostor jsou teď pro tebe jiné. Musíš zůstat v pohybu, když jsi tady. Hledej světla.“

A pak do Idy tvrdě strčí.

Jako by padala ve zpomaleném filmu. Vzduch je hutný a klade odpor.

A pojednou stojí Ida někde úplně jinde.

Kamenná podlaha. Sín. Vysoké sloupy mizí ve tmě nad její hlavou. Jsou vyzdobené vzory a postavami v silných barvách. Červené, modré, žluté, zelené, černé. Vzduch je zamžený kadidlem a ze silné, kořeněné vůně se jí točí hlava.

Jediné světlo vychází z dospívající dívky, která stojí v samém středu síně. V paprscích jí proudí z těla, prosvítá bílými plátěnými šaty. Černé vlasy po ramena má vlnité. Hlavu skloněnou, brada jí spočívá na hrudi. Jen dívčiny palce se jemně dotýkají podlahy.

Vznáší se.

„Promiň,“ řekne Ida a sama slyší, jak pronikavě její hlas zní. „Haló?“

Dívka zvedne hlavu. Vypadá to, jako by jí bradu zvedla neviditelná ruka. Kolem krku má náhrdelník s malým keramickým přívěskem. Ústa se jí pomalu otevrou a začne mluvit přímo do tmy.

„Jsme teď tady,“ řekne.

Promluví naprosto neznámým jazykem, ale Ida přesto rozumí.

„Buďte pozdraveni,“ ozve se skřípavý stařecký hlas.

Teprve v tu chvíli si Ida všimne ostatních lidí v síni. Sotva je rozezná, sedí ve stínech, kam dívčino světlo nedosáhne. Zdá se, že je tam alespoň dvacet osob, možná víc.

Ida už už chce něco říct, ale zarazí se. I kdyby ji tito lidé mohli slyšet, je možná pěkně špatný nápad obracet k sobě jejich pozornost. Nemá ponětí, kdo jsou. Nemá ponětí, *kde* je.

„Všichni jste sem byli povoláni ve vašich snech,“ řekne dívka shromážděným. „Vy všichni jste čarodějnice. Všichni ovládáte magii v nejrůznějších formách. Povolali jsme vás a vy jste přišli.“

„Kdo jste vy?“ ozve se ze stínů ženský hlas. „Jste duchové, kteří hovoří ústy této dívky?“

„Ano, jistý druh duchů,“ odpoví dívka. „Jsme vaši ochránci.“

Ochránci. Ti musí umět Idě pomoci. Vysvětlit jí, co se to děje.

„Haló?“ řekne Ida a vydá se k dívce. „To jsem já! Ida!“

Dívka však hledí přímo skrze ni.

„Bděli jsme nad vámi, lidmi, od samotného počátku věků,“ řeknou ochránci dívčíným hlasem. „Pozorovali jsme vás, sledovali, jak jste budovali vaše společnosti, vedli vaše války. Nezasahovali jsme. Situace se však změnila.“

„Haló?“ řekne Ida a zamává rukou dívce před obličejem.

Žádná reakce. Pokusí se vzít dívku za paži, ale ruka jí projede skrz ni. Zrovna jako v kostele.

„Bytosti zla, démoni, se snaží dostat do tohoto světa,“ řekne dívka.

„Démoni?“ ozve se jakýsi mladý muž.

Ida se stáhne, ale nechce se dostat do stínů. Zvláště když se mluví o démonech.

„Jsou to bytosti, které se pohybují mezi světy,“ odpoví dívka. „Svou existenci sledují jediný cíl. Vnést do chaosu pořádek.“

„V tom případě je to správné,“ řekne mladý muž. „Chaos se musí zlikvidovat.“

„Vy nerozumíte,“ řekne dívka. „Když démoni objeví život v jiných světech, vidí nový úkol v tom, aby se pokusili si ho podmanit. Pokusili se ho přetvořit ke svému obrazu. Démoni nesnáší nepořádek, city, odlišnost. Vidí sami sebe jako bezchybné a věčné. Žádní tvorové nemohou dosáhnout jejich ideálu. A když se démonům nepodaří svět si porobit, vyhladí v něm vše živé. Naprosto jej zpusťší.“

Od shromážděných lidí se ozve znepokojené reptání.

„Dosud se nám ochráncům dařilo je zastavit,“ pokračuje dívka. „Ale v bojích mezi námi a démony v našem světě vyvstalo sedm trhlin, sedm slabých míst. Jakési dveře, kterými se démoni mohou dostat dovnitř. Podařilo se nám je dočasně uzavřít, ale je třeba je zapečetit.“

Ida už tohle všechno jednou slyšela. Faktem je, že ta slova *pronesla* ona sama, když se Matilda zmocnila jejího těla a mluvila jejím prostřednictvím.

„První portál, který se musí zapečetit, je tady ve městě,“ pokračuje dívka.

První? Matilda řekla, že šest ze sedmi portálů zavřely dřívější Vyvolené, že ten v Engelsforsu je už poslední.

Idě projede po páteři zachvění.

První portál, který se musí zavřít.

Otázkou není, *kde* se teď sama nachází. Otázkou je také, *kdy*.

„Portál z města činí obzvlášť magické místo,“ řekne dívka. „A právě teď se nacházíme v magickém období. Úrovně magie se budou čím dál zvětšovat, a až budou nejsilnější, membrána mezi světy bude nejtenčí. Jen tehdy se dá portál zapečetit. A tato mladá žena, jejímž prostřednictvím hovoříme, je ta jediná, která to může udělat. Je Vyvolená.“

První portál. První Vyvolená.

„To musí být jen sen,“ řekne Ida a pevně semkne víčka. „Zatraceně dlouhý sen. Už se brzo vzbudím a všechno bude úplně normální. Chodím do prváku na gymnáziu, žádný krvavý měsíc se nikdy neobjevil. Všechno musí být jen sen, to je tak totálně nejpravděpodobnější.“

Snaží se násilím ze snu vymanit. Dokonce se štípe do paže.

Když otevře oči, uvidí, jak se před ní vznáší samosvítící dívka.

Idě se začnou po tvářích řinout slzy.

Pokud jsem schopná plakat, nemůžu být úplně mrtvá, pomyslí si.

Neví ale, co je horší. Být mrtvá nebo být uvězněná v jiném čase.

„Co je na téhle dívce tak zvláštního?“ zeptá se mladý muž.

„Má k tomuto místu zvláštní pouto,“ odpoví ochránci. „Ovládá víc magie, než kdy bude ovládat kdokoli z vás.“

„Urážíte nás!“ ozve se skřípavý stařecký hlas.

„Říkáme vám pravdu. Povolali jsme vás sem, protože máte magické schopnosti. Ale nerozumíte jim, a to vaše schopnosti omezuje. Máte se mnoho co učit.“

Kdosi odfrkne. Dívka nepatrně pootočí hlavu. Pohlédne tam. Opět zavládne ticho.

„Neznáte ani nejzákladnější stavbu magie,“ řekne.

„Tak nás tedy pouč!“ pronese stařík.

„V tomto světě existuje šest elementů,“ řeknou ochránci. „Tvoří základ veškeré magie. Vy ovládáte každý po jednom elementu.“

Dívka zvedne ruce. Ne, připomene si Ida, *ochránci* pozvednou dívce ruce. V dlaních jí vzplanou dva plameny.

„Oheň,“ řekne první Vyvolená a hned nato plameny uhasí třpytivé mrhlení. „Voda.“

Shromážděním projede zašumění.

Dívka mávne rukama a v závanu větru kouř kadidla zavíří před ní ve vzduchu, utvoří malý kužel, který se pak rozptýlí.

„Vzduch.“

Spojí ruce s plesknutím, které se rozlehne síní. Když dlaně opět otočí vzhůru, má je plné hlíny.

„Země,“ řekne a hned na to v černé půdě začnou klíčit dvě zelené křehké rostlinky. „Dřevo.“

Rostliny a země změní barvu, promění se v lesklé stříbro.

„Kov.“

Sevře dlaně v pěst a hned je zase otevře. Na zem se s jemným chřestěním snese déšť stříbřitých zrněk písku.

„Vyvolená ovládá všech šest elementů. Je s tímto místem spjatá. A její magické schopnosti jsou Klíčem, který může portál zapečtit.“

„Klíč může také odemknout,“ namítne jakási stará žena.

„To je pravda,“ řekne dívka. „A nepřítel se pokusí jej ukrást.“

„A jak?“ zeptá se stará žena.

„Démoni v našem světě nemohou jednat na vlastní pěst. Mohou ale přemluvit nějakou čarodějnici, aby jednala místo nich. Požehnají tuto čarodějnici svou magií. Cílem požehnané je zabít Vyvole-

nou, zmocnit se její duše a jejích schopností, aby mohla otevřít portál a pustit démony dovnitř.“

To proto Max zavraždil Eliase a Rebeku, uvědomí si Ida. Potřeboval jejich magické schopnosti, aby otevřel portál. Potřeboval magické schopnosti všech Vyvolených.

„Vyvolená bude po nějakou dobu chráněna před zraky démonů,“ řekne dívka. „Čím blíže boje se dostaneme, tím slabší bude ochrana, a ona bude potřebovat vaši pomoc. Proto vás o magii naučíme více.“

V rukou se jí objeví jakýsi stočený pergamen.

Když jej rozloží, začne se na prázdné ploše pomalu objevovat šest znaků. Šest znaků, které Ida zná až příliš dobře.

„Tyto znaky představují šest elementů. Je v nich obsažena magická síla,“ řeknou ochránci prostřednictvím dívky. „Váš úkol je náročný, ale posvátný. Zachráníte svět před zánikem. Od nynějška už nejste jednotlivci. Jste jednotka. Jste Rada.“

První Vyvolená, pomyslí si Ida. První Rada.

Kouř kadidla kolem ní zbytní, přemění se v hustou mlhu. Hlasy odumrou. A najednou je zpátky v šedi. Tě, kterou Matilda nazvala *braniční zemí*.

Ohlédne se. Není schopna cokoliv rozlišit, ale to ještě nemusí znamenat, že je sama. To neviditelné, co pronásledovalo ji a Matildu, ji možná právě v tu chvíli pozoruje.

„Hledej světla,“ zašeptá si sama pro sebe a dá se do běhu.

Snaží se pochopit význam toho, co před chvílí vyslechl.

Magické schopnosti Vyvolené jsou Klíčem k portálu. Klíčem, který ho může navěky zamknout nebo otevřít.

Je zapotřebí všech šesti elementů, Klíč tedy není celistvý. Nebyl, co zemřel Elias.

Jak tedy mohou portál zavřít? A jak by je požehnaný démony mohl otevřít? Není to neuskutečnitelné pro všechny?

Tak to ale nemůže být, přemýšlí Ida. To by to přece démoni vzdali? Měli by to vzdát už tehdy, kdy Minoo osvobodila duše Eliase a Rebeky od Maxe. Co tedy sledovali tím, že požehnali Olivii?

A ochránci by přece řekli, kdyby Vyvolené neměly šanci portál zavřít. Proč by o něčem takovém pomlčeli?

A proč tu jen nemůže být Minoo, aby jí všechno vysvětlila?

O kus dál v šedi spatří Ida další světlo.

Zaměří se na něj a vrhne se do neznáma.

I

